

valtningen vedlige, saa er det en Umulighed. Det, som de ærede Herrer have villet, det antager jeg at være, at Overskuddet for hver Landsdeel skulde føres paa særskilt Folio under Raadseforvaltningen; dette maa jeg ogsaa mene har været Hensigten med hans Udtalelser om Renterne, thi ellers kunde denne Renteberegning ikke komme frem. Men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, hvilken Forvikling dette vilde give Anledning til. Det kunde lade sig gjøre, det var gjørligt — det, som her er foreslaaet, er derimod ugjørligt, — at man holdt paa særskilt Folio alle de Indtægter og Udgifter, som kom fra hver særskilt Landsdeel, og derved kom altsaa Overskuddet til at være særskilt; man vidste da omtrent, hvilke Midler man havde til Disposition. Men hvilken besynderlig Mellemregning vilde man derved ikke komme til? Derjom man skulde anvende Penge midler, lader os sige i Slesvig eller Holsteen, og der tilfældigviis ikke i Diebliffet var disponible Pengemidler, som hidrørte fra den Folio eller fra den Skuffe, der vedkom den Landsdeel, der skulde afholde Udgiften, saa assignerede man med Grund paa den danske Folio; det var et Laan, man gjorde, og der indtraadte derved altsaa en Renteberegning fra dansk Side. Danmark skulde altsaa anvende en Renteberegning med Holsteen for det Laan, Holsteen havde gjort, og omvendt skulde det Modsatte være Tilfældet, hvis der handelsseviis var et Overskud paa en af de andre Folier, som blev benyttet til en dansk Udbetaling. Hvis de ærede Herrer ville lægge Mærke til, hvorliden virkelig Fordeel der vilde flyde heraf, og hvilke betydelige Udgifter til Bøgføring det vilde medføre, saa ville De see, at selv en Organisation af den Art ikke kan have Noget at betyde, før den fremtræder tilligemed en fuldstændig Adskillelse, hvorved der i Grunden blev tre særskilte Finansforvaltninger, blot under det samme Tilsyn; men det er jo det, vi ikke ville have, vi ville jo have en fælles Finansforvaltning, ført under det samme Tilsyn, og paa et senere Stadium, naar vi engang ere komne ud over denne Overgangstilstand, skal der være visse Udgifter og Indtægter, som hver Landsdeel skal afholde for sig selv, og som altsaa holdes paa

særskilt Folio, hvorimod alle Hovedindtægter og Udgifter, eller idetmindste de, der gaae til den fælles Statsforvaltning, skulle komme ind fra de forskjellige Steder efter et vist Forholdstalt og kun gives ud til fælles Formaal. Saaledes er det System, der af os Alle er anerkjendt som det, der for Diebliffet allerede bestaaer; det har vel ikke faaet sin Udvikling, men det bestaaer, og medens dette nu bestaaer, forsøge vi paa gjennem en ugjørlig Form — thi det er en ugjørlig Form — at tiltvinge os Noget, som efter al Sandsynlighed ikke passer om et halvt Aars Tid. Det kan umuligt være rigtigt. Der har været en kort Tid, hvor noget Lignende som dette kunde have havt en Betydning; det var saalænge der var ganske andre Tvivlsmaal end de, der nu ere forhaanden om den hele Udvikling, vi gaae imøde, men den Tid ere vi komne ud over for længe siden. Det, som vi nu maae gjøre, er, ikke at betragte den formelle Side af Sagen, men derimod den virkelige. Vi maae spørge: er for det Første det Overskud, vi her omtale, i nogen Fare som Indtægtskilde for det kommende Aars Finanslov? Kan der være nogen Tvivl om, at vi, naar vi næste Gang skulle votere en Finanslov, hvis vi til den Tid ikke ere komne til andre Former, ere berettigede til mellem de Indtægtskilder, vi have, at regne paa den, der gaaer ud af denne Finanslovs Overskud? Der er ikke et Menneske, som tvivler om, at det vil være en af vore Indtægter; det ærede Medlem tvivler heller ikke derom, han er fuldkommen overbevist om, at vi ved næste Finansaar ligesom ved dette tør regne paa Overskuddet som en Indtægtskilde. Vi have altsaa med Hensyn til Capitalen al den Sikkerhed, som vi behøve; det ærede Medlem siger: Ja, men saa kunne vi tabe paa Renten. Troer da det ærede Medlem at faae noget Overskud? Der ligger for allerede saa mange Begjæringer til vore Indtægtskilder og vort Overskud, at, saavidt jeg kan regne, ville vi ikke have Synderligt tilovers og maaffee slet Intet; men, om vi ogsaa vilde faae det Næste tilovers, som der kunde regnes paa — lader os huffe paa Kjørselsloven, lader os huffe paa forskjellige Tillægsbevillinger —, og vi lod det forrente sig til den høieste Rente, som vi kunne